

## In fiecare zi

Kessy Ellys Nycollas

---

În fiecare zi, ne batem joc  
Spunand iubirii ca iubim,  
De ce ne place apa sa-aruncam pe foc?  
De ce nu recunoastem ca mintim?

De păsări, de iubire și de mare,  
Zi dupa zi ne batem joc.  
Si nu gandi ca va veni o zi in care  
Inima va arde-n piept ca aruncata-n foc.

.... Și nu băgăm de seamă că, în loc,  
Sa intelegem inima ranita,  
O aruncau cu mai mult foc,  
Dintr-o ispita ,in alta ispita!

Rămîne un deșert de disperare  
In care ne vom pierde mai tarziu.  
Si cat de greu va fi ca sa razbati prin el,  
Nu voi mai avea eu cum sa mai stiu.

Ne amăgește lenea unui vis  
Si ne imbata cu a lui splendoare.  
Nu ne gandim atuncea cand putem  
Ca nu suntem dotati cu-o nemurire!

Acum il anulăm cu-o șovăire  
Si mandri de la cap o luam iara,  
Crezand ca iarna vietii nu se-asterne,  
Visand ca pentru noi va fi mereu tot vara.

Ne reculegem într-un cerc închis,  
In care ne-nvartim fara-ncetare.  
Nu vrem sa spulberam frumosul vis,  
Nu vrem sa recunoastem ca inima ne doare.

Si nu permitem ochilor s-admire  
Ce om deosebit in dreapta noastra sta.  
Iar cand ne vom trezi dint- o visare ,  
Am vrea sa-l mai avem dar nu mai e!

Ne răsucim pe-un așternut posac,  
Eu itr-o parte tu in alta,  
Si ne-ntrebam cu sufletul sarac:

Ne meritam iubire soarta?

Însingurați în doi, din lașitate,  
Mai așteptam să treacă încă o zi,  
Și ne-ntrebam cu zambete truate:  
Oare și maine tot așa va fi?

Mintindu-ne cu guri care prefac  
O dragoste frumoasă într-o ură,  
Ne întrebam: și eu ce pot să fac?  
Unde e vremea-n care te iubeam ...fără măsură?

În zgură sărutările uzate  
Le preschimbam și adormim.  
Ne-ascundem fețele în lacrimate,  
În pernă ce-o luăm în brațe să nu ne simțim.

Ne pomenim prea goi într-un târziu,  
Și nu de haine ci de vise ,  
Ne amintim de tot ce-i rău  
Dar ! mai puțin de vorbele nescrise.

Pe-o nepermis de joasă treaptă tristă  
Am coborât iubirea și-o îngropăm.  
Și încercăm să spunem că noi niciodată,  
N-am fost iubiți așa cum merităm.

Prea sceptici și prea singuri, prea-n pustiu,  
Ne ducem sufletul și-apoi ne parăsim,  
Cât ai dori acum să știu,  
NOI! ne-am iubit, sau încă ne iubim...?

Că să mai știm că dragostea există  
În ochi ar trebui să ne privim.  
Dar viața e atât de tristă,  
De ne privim în ochi, ne temem că murim.

În fiecare zi, ne batem joc  
De păsări, de iubire și de mare,  
Și nu băgăm de seamă că, în loc,  
Rămâne un deșert..... de disperare.

Pentru a putea compune aceste versuri am folosit ca sursă de inspirație  
poezia lui Romulus Vulpescu